

disse Mænd, der ere udelukkede fra at kunne søge andre Steder hen, ere i en Alder, hvor det maa bortfalde, og som paa den anden Side ere anerkendte af alle som Kapaciteter i Bibliotekserne, en Forhøjelse. Det er meget haardt, naar de skulle blive staaende paa en i Forhold til deres Alder og Kvalifikationerne utilstrækkelig Løn, og den har man ikke kunnet forhøje paa tilstrækkelig Maade med de Beløb, som bleve givne ved Lønningsloven. Det burde jeg have haft klarere for De i Fjor, men det har jeg ikke haft, og jeg har i Erkendelse heraf stillet Forslag om at foretage en Rettelse nu. Jeg beklager, at Udvalget ikke har ment at kunne gaa ind derpaa, om der end fra Mindretallets Side faldt nogle sympatiske Ytringer for Bevillingen. Om jeg paa dem kan støtte noget Haab om ved 3dje Behandling at komme til et andet Resultat, ved jeg ikke. — Jeg kommer saa til en lille Bevilling, med Hensyn til hvilken jeg ganske kan henholde mig til den ærede Ordfører for Flertallet, nemlig 200 Kr. til Afholdelse af Foredrag paa Skaarup Seminarium. Jeg tror, med den ærede Ordfører, lige over for Mindretallets Ordfører (S. C. Christensen), paa dette Punkt, at den ikke kan have saa forstrækkelig mange eller vidtgaaende økonomiske Konsekvenser, og hvilke Konsekvenser det i øvrigt kan have, er jeg ikke bange for, idet nemlig hele Bestræbelsen er, at Bjærgene ikke altid skal komme til Muhamed, men her til en Afvæksling Muhamed komme til Bjærgene. Der er ogsaa flere Kommuner, som for øvrigt ved egne Midler til deres Foredragsforeninger hente fremragende Kræfter, der i Reglen ikke findes paa det Sted, men i Kjøbenhavn. Det er da ogsaa meget ønskeligt ikke altid at maatte sige til Folk: I skulle til Kjøbenhavn, hvis I ville høre nogle af disse Mænds Foredrag. Det forbyrder jo Forholdene mange at gøre. Jeg har ogsaa paa et andet Sted i Budgettet gjort mig Umage for at gøre den anden Vej lidt brugelig, den nemlig, at disse Kræfter komme til de Steder, hvor man ønsker dem. Det er ved en lille Bevilling i den Retning, jeg har foreslaaet, og som jeg takker i alt Fald Flertallet for, at det er gaaet ind paa. Jeg kan ikke have noget imod den Tilføjeelse „heraf ekstraordinært“, der er tilføjet under Nr. 180, der angaar en Bevilling til Ordning af Biblioteket paa Sonstrup Seminarium og Seminariernes Forsyning i det hele med fysiske og naturhistoriske Samlinger. Jeg skal ikke dvæle nærmere ved Forslaget under Nr. 181, eftersom jeg antager, det ikke er noget endeligt Forslag. Det angaar Opførelsen af en Forstanderbolig i Sillinge. Det er

dels i Henhold til Udtalelser her i Folketinget, dels i Henhold til et Andragende fra den paagældende Forstander, at jeg har ment, at det var rigtigt paa dette Sted at stille Præsten fra Forstanderen, og saa maa der bygges en Bolig. Jeg antager, da dette vistnok stemmer med Folketingets Flertals Ønske og maa betragtes som i og for sig hensigtsmæssigt, at denne Rægtelse ikke er endelig, men at det kun er en anden noget billigere Bebyggelsesplan, der ønskes, og med Hensyn hertil har jeg søgt at indbente de fornødne Erklæringer og Udtalelser, som jeg agter at forhandle om med Udvalget inden 3dje Behandling. Jeg haaber da, at det skal føre til et Resultat. — Om det gamle Strids-spørgsmaal under Nr. 183 skal jeg blot til den ærede Ordfører bemærke, at jeg tror, at der er grumme mange, der holde paa denne Uddannelse af Vinterlærere. Dertil hører saaledes hele Amtsrådet, der uden Hensyn til politiske Meningsforskelligheder holder stærkt derpaa. Smidlerthi haaber jeg, at det ikke skal være alt for længe, inden jeg kan rydde dette Stridspunkt til Side, idet jeg har forberedt det paagældende Amtsråd paa, at Staten ikke kan antages at ville paa ubestemt Tid fortsætte med denne Hjælp. — De følgende to Forslag ere tiltrædte. Da der er saa mange Forslag, vil jeg ikke udførlig tale om Oprettelsen af Fortsættelsesseminariet, eller hvad det ogsaa kunde kaldes: Fortsættelsesundervisningen. Jeg ser nok, at Planen og Tanken indtil videre ikke har vundet Udvalgets Bifald, hvilket jo finder sit Udtryk i en Rægtelse af en forøget Bevilling paa 9,000 Kr., jeg havde foreslaaet, til de 90,000 Kr. Jeg strinklægger naturligvis for mit Bedkommende dermed ikke Tanken. Jeg betragter denne Sag som en meget vigtig og betydningsfuld, ja en af de betydningsfuldeste Reforme paa Skolevæsenets Omraade, om end ogsaa her kun indirekte, og jeg har til Hensigt paa anden Maade at komme til Rigsdagen om Sagen muligvis gennem et Lovforslag i næste Samling. Jeg haaber, at de Betænkkeligheder, Udvalget har for Tiden, ikke ere endelige, og at man kan komme til at tale sammen om Sagen. Det er jo en Misforstaaelse, naar man har antaget, at den af en Kommission udarbejdede Plan skulde følges slavisk. I den Henseende havde jeg ingen Beslutning taget. Der var flere Punkter, hvori jeg formentlig ikke vilde have fulgt den. Den blev kun meddelt Folketinget som en Oplysning om, i hvilken Retning jeg tænkte mig, at Reformen skulde gaa; i Hovedsagen, og i Hovedretningen mente jeg nok den Gang, at den skulde gaa i det